



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **green-mystery, s.r.o.**, IČ 05918839
sídlem Tylova 473/27, 301 00 Plzeň
zastoupená daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubicou
sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 52544/18/5300-22442-706033,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018,
Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č. j. 52544/18/5300-22442-706033, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 10. 5. 2018, č. j. 883388/18/2301-51522-401881, který podle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZDPH“) rozhodl o tom, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem.

II.

Žaloba

2. Podle žalobkyně žalovaný opřel své rozhodnutí toliko o to, že žalobkyně nesdělila řádně své skutečné sídlo dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH finančnímu úřadu. Jiné argumenty pro porušení zákona o dani z přidané hodnoty, pro které by bylo možno žalobkyni označit jako nespolehlivého plátce, žalovaný neměl.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v odst. [8] sám definoval, co je podstatné pro posouzení nespolehlivosti plátce daně. Nic z toho žalobkyně nenaplnila. Úvaha žalovaného v odst. [10] (*„Prostor, který je tímto neurčitým právním pojmem ponechán, je vytvořen zákonodárcem záměrně a poskytuje správcům daně možnost posoudit všechna specifika a okolnosti konkrétního daného případu. Správcům daně je tak v kontextu § 106a ZDPH poskytnut prostor k tzv. správnímu uvážení, kdy v rámci svého postupu rozhodují v legálně daných mezích (např. zásada legitimního očekávání) podle vlastního uvážení.“*) představovala nezákonné rozšíření výkladu zákona. Z postupu žalovaného bylo však také zřejmé, že se úvahou a konkretizací rozhodnutí vůči žalobkyni neřídil. Správní úvaha musí být vedena v intencích základní zákonné úpravy. Za nespolehlivého plátce lze označit toho, kdo hrubým způsobem porušil zákonem uložené povinnosti a ohrozil tím veřejný zájem na výběru daně. Jiný prostor ke správní úvaze, jak si žalovaný myslel, v tak velkém rozsahu dán není.
4. Žalobkyně řádně plní své povinnosti při podávání daňových tvrzení, kontrolních hlášení i plateb z nich vyplývajících. Při zahájení podnikání byla výzvou k odstranění pochybností ze dne 23. 8. 2017 podrobena postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období červen 2017. Vlastní výzva byla zcela obecná, šlo jen o kontrolu samozřejmého nároku na odpočet při zahájení podnikání spojeného s pořízením základních prostředků. Kontrolní postup správce daně neshledal závažné pochybení žalobkyně a nadměrný odpočet vyměřil. Při tomto úkonu bylo správcem daně vysvětleno vše o zahájení a činnosti společnosti, jakým způsobem funguje a jak tedy splnila i zákonné ustanovení pro registraci společnosti na rejstříkovém soudu. Nelze tedy nijak dovodit, že by byly dány důvody pro podezření, že v jednání žalobkyně *„lze spatřovat riziko daňových úniků“*. S výjimkou prvotního nadměrného odpočtu žalobkyně vždy vykazovala daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty a tuto i vždy uhradila.
5. Žalobkyně je při plnění svých povinností řádně zastoupena kvalifikovaným zástupcem, daňovým poradcem. Řádně plní zákonem stanovené povinnosti při podávání tvrzení a hlášení a přijímá rozhodnutí správních orgánů, což je řešeno elektronicky v takové míře, že samotná řízení se stávají virtuálními sama o sobě a nezávislými na materiálním uspořádání kancelářských prostor jedné nebo druhé strany. Za celou dobu existence žalobkyně tak nebyl jediný důvod pro výzvu ke splnění nerealizované povinnosti. Ani v jednom případě nedošlo k závažnému porušení povinnosti nebo k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daní.
6. Nezákonností je i vymezovat povinnosti nebo rozšiřovat výklad zákona na základě interních pokynů žalovaného, kterými ve svém rozhodnutí také argumentoval – viz např.

strana 3 a 6 napadeného rozhodnutí. Uvedený postup se jevil žalobkyni jako šikanózní s cílem potrestat subjekt, který trvá na svých právech a odmítá se podrobit libovůli správního orgánu. Ten posuzoval činnosti žalobkyně nepřiměřeným rozšířením výkladu zákona a aplikací soudních rozhodnutí, která se váží spíše na nadnárodní korporace a společnosti s rozvětvenou strukturou vedení a nikoliv na českou společnost s ručením omezením, kde je jeden vlastník zároveň jednatelem, a strategické ekonomické úvahy mohou být tudíž přijímány kdekoli na světě, tedy i skutečné sídlo může být kdekoli na světě.

7. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci a navrhl zamítnutí žaloby. Protože se žalobní námitky ve větší míře kryly s námitkami odvolacími, odkázal na odůvodnění rozhodnutí, kde se s nimi již vypořádal.
9. Dále především uvedl, že daňové subjekty, které závažným způsobem poruší své povinnosti v oblasti DPH a zároveň nespadají mezi daňové subjekty uvedené v § 106 odst. 2 ZDPH, jejichž registraci může správce daně zrušit, mohou být rozhodnutím správce daně označeny za nespolehlivého plátce dle § 106a ZDPH. Úprava v § 106a ZDPH umožňuje správci daně rozhodnout o nespolehlivém plátcí, pokud plátce závažným způsobem poruší své povinnosti při správě daní. Kritérium porušení povinností závažným způsobem není již v zákoně blíže vymezeno, a tudíž je jeho obsah a význam ponechán na posouzení správce daně. Prostor, který je tímto neurčitým právním pojmem ponechán, je vytvořen zákonodárcem záměrně a poskytuje správcům daně možnost posoudit všechna specifika a okolnosti konkrétního případu. Správcům daně je tak v kontextu § 106a ZDPH poskytnut prostor k tzv. správnímu uvážení.
10. Za závažné porušení povinností vztahující se ke správě daně z přidané hodnoty lze dle Důvodové zprávy k zákonu č. 502/2012 Sb. považovat takové porušení zákonem stanovené povinnosti, *„které svou intenzitou ohrožuje veřejný zájem na řádném výběru daně z přidané hodnoty. Nelze tak sankcionovat formální porušení povinností stanovených zákonem (např. opomenutí údajů v přihlášce k registraci či daňovém přiznání), které z hlediska správy a výběru daně by nemělo prakticky žádný negativní dopad. Daný institut by měl dopadat pouze na takové porušování povinností, ve kterém lze spatřovat riziko daňových úniků.“* Zákonodárce dále v důvodové zprávě deklaruje, že *„výklad pojmu nespolehlivý plátce, jakož i usměrňování výkladové praxe, bude prováděno výkladovými stanovisky Generálního finančního ředitelství (GFR)“*.
11. Vzhledem k závažnosti dopadů, které může mít institut nespolehlivého plátce na plátce s tímto statutem i jejich obchodní partnery (odběratele v pozici ručitele), a dále vzhledem k nutnosti zajištění celostátně jednotného postupu správců daně tak byla k tomuto institutu vydána informace GFR č. j. 101/13-121002-506729 ze dne 4. 1. 2013, která byla změněna Dodatkem č. 1 č. j. 55 366/13/7001-21002-012287 ze dne 5. 12. 2013, Dodatkem č. 2 č. j. 38461/14/7001-21002-012287 ze dne 21. 8. 2014, Dodatkem č. 3 č. j. 74861/17/7100-20118-012287 ze dne 14. 7. 2017 a Dodatkem č. 4 č. j. 137801/17/7100-20118-012287 ze dne 19. 12. 2017 (dále jen „Informace“). V Informaci je vymezeno, co se pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce považuje za závažná porušení plnění povinností plátce.

12. K tomu žalovaný citoval bod 1. písm. h) Informace. Dále se žalovaný vyjádřil k otázce sídla a tzv. skutečného sídla dle § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH, přičemž zejména uvedl, že neuvedení skutečného sídla, tedy místa, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení daňového subjektu, je dle bodu 1. písm. h) Informace považováno za ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, jestliže daňový subjekt neuvede tuto informaci ani na výzvu správce daně. Znalost skutečného sídla je z hlediska správy DPH velmi důležitá, nejen z pohledu správné aplikace pravidel pro určení místa plnění, ale i ve smyslu § 1 odst. 2 a § 9 odst. 2 daňového řádu je významným prvkem pro řádnou správu daní. Není-li daňový subjekt pro správce daně dohledatelný, výrazně omezuje správci daně možnost provádět dle aktuální potřeby např. vyhledávací činnost, zejména ověřovat majetkové, finanční a personální poměry nutné pro samostatné uskutečňování ekonomické činnosti, provádět místní šetření, zejména ohledávat důkazní prostředky a věci, nebo daňovou exekuci (zejména sepisování movitých věcí, které podléhají exekuci). Daňový subjekt v takovém případě brání správci daně při výkonu některých pravomocí, čímž ohrožuje zajištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady.
13. Pro posouzení daného případu bylo rozhodující, zda žalobkyně neuvedla registrační údaj, kterým je skutečné sídlo, a zda tuto skutečnost nenapravila ani ve lhůtě správcem daně stanovené. V případě kumulativního naplnění těchto podmínek bylo nutné posoudit, A) zda došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v bodě 1. písm. h) Informace, a současně B) zda s přihlédnutím ke všem specifikům a okolnostem tohoto případu nelze konstatovat, že i při naplnění této skutkové podstaty se přesto nejedná o „porušení povinností závažným způsobem“ podle § 106a ZDPH.
14. Ze spisového materiálu vyplývalo, že žalobkyně na adrese uvedené ve veřejném rejstříku (Tylova 473/27, 301 00 Plzeň) neměla své skutečné sídlo, tedy že zde neměla sídlo, ve kterém by přijímala zásadní rozhodnutí týkající se reálného výkonu ekonomické činnosti, ale jednalo se pouze o sídlo tzv. virtuální. O tom, že se na dané adrese nacházelo toliko virtuální sídlo, vypovídalo zejména zjištění při místním šetření uskutečněném dne 5. 9. 2017, tedy že na adrese Tylova 473/27, Plzeň se nachází zrekonstruovaný dům se dvěma nadzemními podlažími. Žalobkyně není vlastníkem této nemovitosti. Na žádném z nalezených zvonků nebylo označení žalobkyně. Prvostupňový správce daně hovořil se spolumajitelkou objektu a jednatelkou obchodní korporace 4M Trade s.r.o. paní M. K., která prvostupňovému správci daně sdělila, že tato adresa je nabízena jako virtuální hromadné sídlo. V objektu však skutečně sídlí pouze korporace, jejíž jednatelkou je paní M. K.. Pokud ostatním subjektům přijde nějaká pošta, je neotevřená přeposílána. Žalobkyně byla na základě uvedených zjištění prvostupňovým správcem daně vyzvána k oznámení svého skutečného sídla. Žalobkyně na výzvu reagovala vyjádřením doručeným prvostupňovému správci daně dne 11. 10. 2017, ve kterém uvedla, že sídlo se nachází na adrese zapsané v obchodním rejstříku. Dále uvedla: „Nerozumíme tomu, že ?správce daně při místním šetření nenalezl?. Společnost má řádně uvedeny národně u kanceláři. Dále není zřejmé, proč by společnost o jednom jednatele měla dle výzvy: ?přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení osoby povinné k dani, popřípadě místo, kde se schází její vedení? zasedat na nějakém formalizovaném místě, případně vést myšlenkové pochody rovněž na jediném formálně určeném místě. V dnešní době, zvláště zavedením datových schránek a maximální míře elektronizace administrativních úkonů, je fyzické místo provádění takových úkonů zcela nepodstatné.“ Na základě tohoto vyjádření, kdy žalobkyně setrvala na svém tvrzení o tom, že její skutečné sídlo se nachází na adrese zapsané v obchodním rejstříku, oznámil prvostupňový správce daně žalobkyni, že zahajuje řízení ve věci rozhodnutí o

nespolehlivém plátcí dle § 106a ZDPH.

15. Za účelem ověření tvrzení žalobkyně o skutečném sídle sdělil prvostupňový správce daně žalobkyni, že dne 8. 2. 2018 provede na adrese Tylova 473/27, Plzeň místní šetření. Na toto sdělení žalobkyně reagovala podáním, ve kterém mimo jiné uvedla: „*V uvedený termín je navíc jak jednatel, tak zástupce společnosti služebně vázáni mimo republiku a v sídle společnosti nebudou přítomni. Na kávu a srdečné posezení vás rádi pozveme sami a to v termínu po 13. 2. 2018*“. Prvostupňový správce daně i přes vyjádření žalobkyně provedl na adrese Tylova 473/27, Plzeň místní šetření. Bylo zjištěno, že na adrese se nachází zrekonstruovaný dům se dvěma nadzemními podlažími. Za oknem kanceláře směrem do ulice byla umístěna tabulka se soupisem obchodních společností, které na této adrese mají zapsané obchodní sídlo. Žalobkyně byla na této tabuli označena. U vchodu do domu byly nalezeny zvonky, ovšem na žádném z nich nebyla žalobkyně označena. Po vstupu do kanceláře prvostupňový správce daně hovořil se zaměstnankyní tamní realitní společnosti, která prvostupňovému správci daně sdělila, že o schůzce konané dne 8. 2. 2018 byli informováni, avšak tuto schůzku nikdo nepotvrdil a ani se nikdo nedostavil. Z uvedeného nevyplývalo, že by se v domě nacházely jakékoliv prostory, které by byly žalobkyní využívány jako skutečné sídlo dle § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH.
16. Než prvostupňový správce daně vydal rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, znovu si telefonicky ověřoval, zda nedošlo ke změně skutečností zjištěných při místním šetření dne 5. 9. 2017 a 8. 2. 2018. Paní K. prvostupňovému správci daně sdělila, že adresa Tylova 473/27, Plzeň byla nabízena pouze jako virtuální adresa a žádná firma kromě té, kde je jednatelkou, v objektu skutečně nesídlí. Též sdělila, že žalobce nemá na uvedené adrese pronajatu žádnou kancelář, statutární orgán ani zmocněný zástupce na uvedenou adresu nedochází, nemá zde uloženy žádné doklady, pouze je sem doručována pošta, která je neotevřená přeposílána „*brněně korporaci Office option, s.r.o.*“, kde si dle posledních informací poštu v poslední době nikdo nevyzvedává.
17. Ze zjištění uvedených shora dle žalovaného vyplývalo, že došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v bodě 1. písm. h) Informace. Žalovaný dospěl k závěru, že ze spisového materiálu nevyplývají žádná specifika a okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že i při naplnění skutkové podstaty se nejedná o „porušení povinností závažným způsobem“ podle § 106a ZDPH. Žalobkyně neuvedla žádnou objektivní okolnost, pro kterou by ve stanovené lhůtě nemohla uvést skutečné sídlo, pouze tvrdila, že adresa uvedená v obchodním rejstříku je skutečným sídlem. Prvostupňovým správcem daně však byly zjištěny zcela jiné skutečnosti, které nepotvrdily žalobkynino tvrzení, a sama žalobkyně tato zjištění ničím nevyvrátila. Žalobkyně též nepozvala správce daně, jak avizovala ve svém vyjádření doručeném dne 5. 2. 2018. Žalovaný měl za to, že byly kumulativně splněny obě podmínky pro to, aby mohl prvostupňový správce daně vydat rozhodnutí o nespolehlivém plátcí.
18. K žalobním námitkám žalovaný dále uvedl, že pro získání statusu nespolehlivého plátce musí daný plátce závažně porušit povinnosti vztahující se ke správě daně z přidané hodnoty. Nejedná se tedy pouze o povinnosti hmotněprávního charakteru vyplývající ze zákona, ale také o povinnosti procesního charakteru vyplývající z daňového řádu. Mezi tyto povinnosti je tak nutno zahrnout takové povinnosti jako povinnost podat daňové tvrzení, povinnost uhradit daň nebo povinnost součinnosti se správcem daně. Dle bodu h) Informace GFŘ je od 1. ledna 2015 ohrožením veřejného zájmu, pokud plátce uvede nepravdivé nebo neúplné informace k registraci k DPH, které jsou nezbytné pro řádnou

správu daně, zejména jestliže je plátce nedoplní, a to ani ve lhůtě stanovené správcem daně, neopraví již neplatný nebo uvede nepravdivý nebo jinak nereálný registrační údaj týkající se skutečného sídla. Žalovaný tudíž konstatoval, že žalobkyně svým nekonáním jednoznačně naplnila podmínky pro přidělení statusu nespolehlivého plátce.

19. Žalovaný připomněl, že již v době, kdy žalobkyně podala přihlášku k registraci k DPH (11. 5. 2017) jí byla známa veřejně přístupná informace Generálního finančního ředitelství Upozornění GFŘ – k registračnímu údaji „skutečné sídlo“ vydaná dne 6. 2. 2015 (dále jen „Upozornění GFŘ“). Z Upozornění GFŘ jasně vyplývalo, že osoba povinná k dani by měla být ve svém sídle pro správce daně kontaktní, dohledatelná a poskytovat z tohoto místa požadovanou součinnost za účelem výkonu řádné správy daní. Ze zjištění prvostupňového správce daně bylo zřejmé, že adresa Tylova 473/27, Plzeň není skutečným sídlem žalobkyně. Žalobkyně tak nemohla mít za to, že neporušila žádné zákonné ustanovení, když právě dle § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH své skutečné sídlo neuvedla, i když k tomu byla vyzvána, tudíž dle uvedeného ustanovení nepostupovala. Uvedená Informace a stejně tak Upozornění GFŘ vycházely z platné právní úpravy, žalovaný postupoval tedy zcela zákonným způsobem, když na tyto v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal.
20. Dle žalovaného § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH nerozlišuje, zda se jedná o korporaci pouze s jedním jednatelem a jedním společníkem nebo zda korporace má více jednatelů či společníků. Řádné plnění daňových povinností žalobkyně je zcela v pořádku (podávání daňových přiznání, kontrolních hlášení), ovšem tato skutečnost nijak nesouvisí s tím, že žalobkyně ve stanovené lhůtě neuvedla skutečné sídlo, pouze tvrdila, že adresa uvedená v obchodním rejstříku je skutečným sídlem. Šetřením správce daně bylo možno mít uvedené tvrzení žalobkyně za vyvrácené.

IV.

Replika žalobkyně a další vyjádření žalovaného

21. Podle mínění žalobkyně shrnutého v replice žalovaný neuvedl, jaké povinnosti žalobkyně porušila nebo jakým nedostála v plném rozsahu. Za dobu trvání ekonomické činnosti žalobkyně nedošlo k žádnému podstatnému prodlení s úhradou daně a žalobkyně vždy vykazovala toliko daňovou povinnost a nikoliv nároky na odpočet. Argumentace žalovaného o možném daňovém úniku byla tedy jen nepodloženou pomluvou a dehonestací žalobkyně. Tzv. „vlastní uvážení“ správce daně bylo toliko zneužitím zákona a represivním úkonem na základě úřední moci.
22. V dalším se žalovaný zabíral tzv. veřejným zájmem. Ani zde však nebyla uvedena konkrétní fakta. Žalovaný nepoukázal na jediný faktický případ. Fabulace, že by něco mohlo nastat, nepatří do správní úvahy. Žalobkyně dále odkázala na opis stavu daňové informační schránky a průběh konta plátce daně z přidáné hodnoty, ze kterých bylo zřejmé, že žalobkyně má řádně uhrazeny všechny daně.
23. Žalovaný v reakci na repliku nadále setrval na své dosavadní argumentaci.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

24. Účastníci setrvali na svých tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

26. Žaloba není důvodná.
27. Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda žalobkyně porušila závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daní, a bylo tak na místě vydání rozhodnutí ve smyslu § 106a odst. 1 zákona o DPH o tom, že je nespolehlivým plátcem DPH.
28. Pokud se jedná o skutkový základ sporu, lze jej ve stručnosti shrnout tak, že žalobkyně v přihlášce k registraci k DPH uvedla jako své sídlo i skutečné sídlo adresu Tylova 473/27, Plzeň. Z následně zahájeného řízení o nespolehlivém plátcí však vyplynulo (viz protokol o místním šetření, sdělení spolumajitelky budovy), že výše uvedená adresa představuje tzv. „virtuální adresu“, na níž je zapsáno sídlo řady společností, žádná z nich se tam ovšem reálně nenachází. Z právě popsaného skutkového stavu, který je v zásadě nesporný, dovozují účastníci rozdílné právní závěry.
29. Odlišný náhled panuje již na to, zda uvedení skutečného sídla na „virtuální adresu“ představuje porušení povinnosti vztahující se ke správě daně. Soud má za to, že ano. Ve shodě s žalovaným při své úvaze vycházel ze znění § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, podle něhož platí, že *„sídlem u osoby povinné k dani adresa místa jejího vedení, kterým se rozumí místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení osoby povinné k dani, popřípadě místo, kde se schází její vedení; nemá-li fyzická osoba místo svého vedení, rozumí se sídlem u této osoby místo jejího pobytu.“* Z právě citovaného ustanovení je jasné patrné, že žalobkyně postupovala v rozporu se zákonem o DPH, když jako skutečné sídlo uvedla místo, kde nemá žádné zázemí, její vedení se v něm nenachází. Je nutno podotknout, že vymezení skutečného sídla v zákoně o DPH je zcela v souladu s evropským právem, lze odkázat například na čl. 10 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 282/2011 ze dne 15. 3. 2011, který výslovně stanoví, že *„pouhá existence poštovní adresy nemůže být postačující pro sídlo ekonomické činnosti osoby povinné k dani.“* Soud se v této souvislosti neztotožnil s argumentací žalobkyně, že jakožto společnost o jediném společníkovi, který je zároveň jednatelem, se může její vedení nacházet kdekoliv (hotel, hospoda, lavička v parku apod.), a proto není možné konkrétní adresu jejího skutečného sídla. Je třeba si uvědomit, že pokud žalobkyně svou právní osobnost zcela ztotožňuje s osobou jejího jediného společníka a jednatele, pak platí, že je nezbytné analogicky aplikovat větu poslední shora citovaného § 4 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, *„nemá-li fyzická osoba místo svého vedení, rozumí se sídlem u této osoby místo jejího pobytu“* a žalobkyně měla uvést jako své skutečné sídlo místo, kde se zdržuje její jednatel/společník. Jako nepřipadný soud vnímá odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018 – 47. V daném rozsudku se kasační soud (nutno podotknout, že pouze jako *obiter dictum*) shrnul, že *„využijí-li tito podnikatelé pro účely zápisu ve veřejných rejstřících službu tzv. office house, tedy virtuální sídlo, která mimo pronájmu sídla společnosti může nabízet i řadu dalších služeb (od přebírání pošty po kompletní účetní a právní servis), neshledává Nejvyšší správní soud tuto skutečnost nijak problematickou (...) (zvýrazněno zdejší soudem).“* V nyní projednávané věci je podstata řešeného problému odlišná – správní orgány nevytýkající žalobkyni, že by

tzv. virtuální adresu využila pro účely zápisu do veřejných rejstříků jako sídlo, nýbrž to, že v rámci daňového řízení deklarovala, že tento tzv. office house představuje její skutečné sídlo, v němž se má podle zákona nacházet její vedení, ač tomu tak ve skutečnosti nebylo. Žalobkyně tedy uvedla v přihlášce k registraci k DPH nepravdivý údaj a správní orgány nepochybily, když uzavřely, že porušila své povinnosti vztahující se ke správě daní.

30. Soud se ztotožnil s žalovaným i stran toho, že porušení této povinnosti lze kvalifikovat jako „závažné“. Žalovaný na straně 4 pregnantně popsal význam dodržování povinností uvádět skutečné sídlo, když uvedl *„znalost skutečného sídla je z hlediska správy DPH velmi důležitá, nejen z pohledu správné aplikace pravidel pro určení místa plnění, ale i ve smyslu § 1 odst. 2 a § 9 odst. 2 daňového řádu je významným prvkem pro řádnou správu daní, anžto není-li daňový subjekt pro správce daně dohledatelný, výrazně omezuje správci daně možnost provádět dle aktuální potřeby např. vyhledávací činnost, zejména ověřovat majetkové, finanční a personální poměry nutné pro samostatné uskutečňování ekonomické činnosti, provádět místní šetření, zejména ohledávat důkazní prostředky a věci, nebo daňovou exekuci (zejména sepisování movitých věcí, které podléhají exekuci). Daňový subjekt v takovém případě brání správci daně při výkonu některých pravomocí, čímž ohrožuje zajištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady.“* Soud se s argumentací žalovaného zcela ztotožňuje a odkazuje na ni. Jelikož žalobkyně i přes výzvu správce daně neuvedla konkrétní adresu jejího skutečného sídla, porušila svou povinnost vztahující se ke správě daně závažným způsobem. Za této situace jsou irrelevantní tvrzení žalobkyně o tom, že řádně platí daně a plní i jiné povinnosti procesního charakteru (podávání daňových přiznání, kontrolních hlášení), neboť předmět nyní projednávané věci byl vymezen zcela odlišně.
31. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

32. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 21. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu